

Regionale klachtencommissie Wvggz
West- en Midden Brabant

correspondentie per adres:

Postbus 770

5000 AT Tilburg

RegionaleKlachtencommissieWvggz@ggzbreburg.nl

BESLISSING

Ex artikel 10.6 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg

inzake

mevrouw [klaagster]

Per adres: accommodatie zorgaanbieder te Tilburg

tegen:

GGz Breburg, Zorggroep Impact

Vertegenwoordigd door:
psychiater mevrouw [naam]

zaaknummer RKC 20-xxx

^^

Algemeen:

De commissie ingevolge de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz), heeft in overeenstemming met haar reglement ex. artikel 10.4 lid 2 Wvggz, de klacht van mevrouw [klaagster] in behandeling genomen.

De commissie is betreffende de klacht van mevrouw [klaagster], geboren [datum] en tijdens het indienen van onderhavige klacht, krachtens een beschikking van de rechtbank strekkend tot voortzetting van de crisismachtiging, in de accommodatie van zorgaanbieder GGz Breburg verblijvend, tot de volgende beslissing gekomen.

De klacht:

Mevrouw [klaagster] heeft een klaagschrift ingediend gedateerd op [datum] 2020. Zij klaagt over de besluiten tot verplichte zorg inhoudende medicatie en beperking van bewegingsvrijheid van de zorgverantwoordelijke psychiater. Mevrouw [klaagster] geeft o.a. aan dat zij pijn heeft overgehouden aan de holding, dat er geen rekening is gehouden met haar crisiskaart. Mevrouw [klaagster] verzoekt tevens om toekenning van schadevergoeding Per schrijven van 29 juni heeft de patiëntenvertrouwenspersoon, mevrouw [naam], het klaagschrift nader toegelicht. Samengevat wordt hierbij ingebracht dat er niet voldaan is aan

een aantal randvoorwaarden die in acht genomen dienen te worden krachtens artikel 8:9 Wvvgz. Daarnaast ook aan de algemene eisen en voorwaarden die gelden voor het verlenen van verplichte zorg, zoals verwoord in de hoofdstukken 2 en 3 van de wet.

Per schrijven van 1 juli heeft mevrouw [patiëntenvertrouwenspersoon] aanvullend gereageerd op de dossierstukken die na de hoorzitting zijn aangeleverd. Hierbij geeft zij aan dat er per 15 juni opnieuw een artikel 8:9-besluit betreffende de medicatie Dekapine had moeten worden genomen en dat onduidelijk is of er 4 informatie brieven van de geneesheer directeur zijn en bij welke besluiten die horen.

Ontvankelijkheid:

Klaagster is als cliënt van aangesloten zorgaanbieder GGz Breburg, klachtgerechtigd. De klacht van mevrouw [klaagster] betreft art. 10 lid 3 van de Wvvgz en is ontvankelijk. Het verzoek tot schadevergoeding betreft art.10.11 van de Wvvgz en is ontvankelijk.

De zitting:

Op 29 juni 2020 heeft de commissie, bestaande uit mr. A. Schreurs, voorzitter, mevrouw R. Ramkisoen, psychiater-lid, en mevrouw I. Wigger, lid, gehoord:

Mevrouw [klaagster] klaagster, bijgestaan door mevrouw [naam], patiëntenvertrouwenspersoon (via beeldbellen).

en zijdens de instelling:

Mevrouw [naam psychiater] en mevrouw [naam medebehandelaar], verweerders

Mevrouw [klaagster] laat de commissie weten dat zij met volle verstand binnenkwam maar inmiddels al die papieren die zij heeft gekregen, niet meer kan overzien.

Bij het bespreken van de beslissing van 9 juni, genomen meteen bij opname, zegt mevrouw [klaagster] dat het niet nodig was geweest om een besluit over Dekapine te nemen. Dat is gewoon haar medicatie en die neemt zij al jaren dagelijks in, zonder problemen. Reagerend op de opmerking dat de behandelaren die de indruk hadden dat zij daar in de thuis situatie mee gestopt was, ontkent mevrouw [klaagster] dat.

Het besluit van 9 juni aangaande opname op de gesloten afdeling, zegt mevrouw [klaagster] dat ze liever naar een gewone afdeling wilde, want op de crisisafdeling mag je niet naar buiten om te roken. Zij kan zich nog wel herinneren dat zij met de ambulance werd gebracht. De Muiderslotstraat kende zij al want zij was daar eerder 4 of 5 keer opgenomen geweest.

Mevrouw [klaagster] laat weten dat zij hier vele trauma's heeft opgelopen. Zij maakt er wel altijd wat van, mensen hebben geen hekel aan haar; zij is ervaringsdeskundige en strijdt altijd tegen onrechtvaardigheid. Als de behandelaren de pijn zouden voelen die zij in haar lichaam voelt, zouden ze begrijpen dat ze veel fouten maken.

Verder vertelt mevrouw [klaagster] dat ze zich thuis niet meer veilig voelde, daarom was zij met een jongere vriend naar haar vast Hotel [naam] gegaan; niet met haar eigen auto maar die van hem want die heeft geblindeerde ramen. Haar plan was om daarna naar een luxe huis bij Hof van Saksen te gaan om daar rust en veiligheid te vinden zodat zij haar zoon en dochter weer mocht zien. Zij vond het niet erg om opgenomen te worden want hier heeft zij wel veiligheid.

Mevrouw [klaagster] reageert volledig verrast als ze hoort dat zij op 9 juni na opname, een ernstig incident heeft veroorzaakt op de afdeling waarvan aangifte is gedaan en waardoor zij naar het politiebureau is gebracht. Zij zegt zich daar niets van te kunnen herinneren. Vervolgens laat mevrouw [klaagster] weten gechoqueerd te zijn door dit nieuws. Zij herinnert zich veel mannen in wit pak en dat ze heel slecht is behandeld, geslagen en vernederd en vraagt zich af of zij misschien is verkracht op het politiebureau. Mevrouw [klaagster] vindt dat dit een schokkend verhaal is, dat de wereld in moet. Betreffende het besluit van 16 juni waarbij besloten is dat zij op de IC-unit moest verblijven, zegt mevrouw [klaagster] dat zij zelf daar naar toe wilde omdat zij een rustiger omgeving wilde hebben. Op de afdeling praten de patiënten veel tegen haar omdat zij haar vertrouwen. Wel was ze verbaasd dat toen al haar spullen naar de kamer op de IC werden gebracht en dat dit haar vaste kamer werd. Mevrouw [klaagster] licht toe dat de IC fijn is omdat er een fijne douche is en omdat zij invalide is, is dat prettig. Inmiddels heeft zij twee kamers en kan ze zelf kiezen of ze op de IC dan wel op de afdeling wil zijn en vindt ze het hier best fijn. Gevraagd waar zij eigenlijk over wil klagen, antwoordt mevrouw [klaagster] dat zij graag meer vrijheden wil. Zij heeft namelijk niets fout gedaan en met haar kun je echt goede afspraken maken waar zij zich aan zal houden. Het gaat haar vooral om haar kat, die is al 3 weken alleen in huis. Zij heeft daarvoor vrijheden 4 nodig, dat is een dagdeel. Desgevraagd door de voorzitter, zegt mevrouw [klaagster] dat de holdings niet nodig waren geweest, gewoon met haar praten zoals in haar crisiskaart staat zou goed zijn geweest. Mevrouw [klaagster] leest vervolgens haar crisiskaart voor en zegt die altijd bij zich te hebben omdat die haar veiligheid geeft. Mevrouw [klaagster] laat verder weten drie dagen pijn te hebben gehad van de noodmedicatie op 17 juni. Zij weigerde toen haar medewerking omdat zij vond dat men de verkeerde medicatie gaf. Zij had bovendien vooraf de verpleegkundige gewaarschuwd door te zeggen "meisje doe dat niet, je maakt een grote fout." Tot slot zegt mevrouw [klaagster] dat zij geen vrienden meer heeft of misschien nog wel één en dat zij een waardig bestaan wil hebben.

Mevrouw [naam patiëntenvertrouwenspersoon] vraagt zich af of er na afloop van de crisismaatregel en aanvang van de voortgezette crisismaatregel wel is besloten tot opname in de accommodatie, daar er anders geen grondslag zou zijn voor het besluit van 16 juni tot plaatsing op de IC. Verder brengt mevrouw van Boxtel naar voren dat ondanks het feit dat mevrouw [klaagster] niet over alle besluiten wenst te klagen, zij wel steeds klaagt over het beperken van haar bewegingsvrijheid. Mevrouw van Boxtel vraagt de commissie om een aanvullend termijn om te reageren op de aanvullende dossierstukken die door verweerders nog zullen worden aangeleverd.

Mevrouw [naam psychiater] licht toe dat mevrouw [klaagster] op 9 juni in eerste instantie op de SPOR locatie Muiderslotstraat Breda werd opgenomen ter beoordeling voor een crisismaatregel. Na de beschikking werd zij op de gesloten afdeling in Breda opgenomen. Echter vanwege een ernstig incident dat zij veroorzaakte werd de politie gebeld en is zij een nacht in een politiecel geweest. Op 10 juni werd zij naar de locatie Tilburg overgebracht omdat terugkeer naar Breda niet aanvaardbaar was. Gevraagd waarom mevrouw [klaagster] geen dagdeel naar buiten mag, laat mevrouw van Dam weten dat dit nog niet verantwoord is; zij gaat dan blowen en kan nog steeds erg dreigend zijn. De poes gaan verzorgen in Oosterhout, is daarom momenteel niet mogelijk. Desgevraagd antwoordt mevrouw van Dam dat mevrouw [klaagster] wel al naar buiten is geweest maar steeds onder begeleiding. Het Klachtzaak mevr [klaagster] RKC 20-xxx

actueel toestandbeeld is naar omstandigheden redelijk maar sinds afgelopen weekend heeft zij wel opgeschaalde zorg met 1-op-1 begeleiding.

Mevrouw [naam medebehandelaar] licht de situatie toe aangaande het besluit tot noodmedicatie op 17 juni. Zij werd zelf in de middag erbij geroepen door de verpleging omdat mevrouw [klaagster] dreigend was en met koffie dreigde te gooien; zij heeft toen een time-out op haar kamer op de IC gehad maar maakte slaande bewegingen waarbij een holding nodig was voor de veiligheid. Zij kreeg orale noodmedicatie maar spuugde die binnen 5 minuten uit. Het leek er op dat zij kalmeerde, zij ging buiten op het muurtje roken. Toen de nieuwe dienst aanving en er een nieuwe verpleegkundige kwam, herhaalde mevrouw [klaagster] haar dreigementen en werd besloten tot noodmedicatie in depotvorm. Mevrouw [naam] laat weten wel bekend te zijn met het feit dat mevrouw [klaagster] geen Haldol wil gebruiken maar in de gegeven omstandigheden was het in combinatie met Promethazine, het beste middel om te geven.

Het oordeel van de commissie:

Op grond van de ingebrachte stukken zijnde, het klaagschrift, de daarop gevolgde toelichting van de patiëntenvertrouwenspersoon, hetgeen betrokkenen ter zitting hebben verklaard en onderdelen van het patiëntendossier overweegt de commissie als volgt.

De commissie stelt vast dat mevrouw [klaagster] op [datum] 2020 in de accommodatie van de zorgaanbieder werd opgenomen met een manisch toestandbeeld op grond van een crisismaatregel. Per [datum] 2020 heeft de rechtbank een beschikking strekkend tot voortzetting van de crisismaatregel afgegeven geldig tot 5 juli 2020.

Hierbij heeft de rechtbank overwogen dat mevrouw [klaagster] lijdt aan een psychische stoornis in de vorm van een bipolaire stemmingsstoornis. Ook heeft de rechtbank geoordeeld dat de stoornissen leiden tot onmiddellijk dreigend ernstig nadeel in de vorm van maatschappelijk teloorgang, agressie oproepen door hinderlijk gedrag, algemene veiligheid van mensen en goederen in gevaar brengen en meer. De commissie stelt vast dat de toegepaste vormen van verplichte zorg onderdeel uitmaken van de maatregelen die volgens de rechtbank getroffen mogen worden. Te weten toediening van medicatie en beperking van de bewegingsvrijheid.

Onderzoek van de commissie heeft duidelijk gemaakt dat er in de periode gelegen tussen de opname en de datum van de klacht, vier besluiten zijn genomen tot verplichte zorg krachtens artikel 8:9 Wvvgz. Te weten

- (a) Het besluit d.d. 9 juni 2020 inhoudende opname in de accommodatie, verplichte medicatie en beperking van de bewegingsvrijheid. De commissie heeft ter zitting van klaagster vernomen dat zij geen bezwaren (meer) heeft tegen de opname omdat dit voor haar veiligheid betekende en ook niet tegen de medicatie Dekapine omdat deze medicatie haar reguliere medicatie is die ze al jaren zonder dwang inneemt.
- (b) Het besluit d.d. 15 juni 2020 waarbij in verband met de inwerkingtreden van de voortgezette crisismaatregel opnieuw is besloten tot opname in de accommodatie en beperking van de bewegingsvrijheid in de vorm van verblijf op de gesloten afdeling. De commissie overweegt hierbij dat de verklaring van mevrouw [klaagster] hierboven onder (a) opgenomen eveneens van toepassing is op dit besluit.

- (c) Het besluit van 16 juni 2020 inhoudende dat mevrouw [klaagster] verpleegd en begeleid zal worden op de IC-unit van de gesloten afdeling. De commissie overweegt hierbij dat mevrouw [klaagster] verklaard heeft dat zij in eerste instantie verbaasd was dat de overplaatsing een vast karakter had omdat haar spullen naar deze unit werden overgebracht maar dat zij het daar fijn vindt omdat het er rustig is en zij daar een fijne douche heeft. Aangaande de opmerking van de patiëntenvertrouwenspersoon dat dit artikel 8:9- besluit enerzijds vermeldt dat het besluit genomen is op 16 juni en anderzijds gedagtekend is op 17 juni 2020, overweegt de commissie dat het besluit in late avond/ vroege nacht is genomen waardoor dit verschil in datering kon ontstaan.
- (d) Het besluit d.d. 17 juni 2020 tot het toedienen van noodmedicatie nadat een holding noodzakelijk was als verplichte zorg om een noodsituatie te beheersen. Het gaat hierbij om Haldol en Promethazine.

De commissie heeft, volledigheidshalve, vastgesteld dat alle genoemde besluiten schriftelijk en gemotiveerd ter kennis van de geneesheer directeur zijn gebracht en dat deze de besluiten heeft voorzien van een begeleidend schrijven waarin het klachtrecht en het recht op ondersteuning wordt uitgelegd. De commissie heeft verder geconstateerd dat uit de desbetreffende motiveringen in afdoende mate blijkt dat de eisen omtrent effectiviteit, proportionaliteit en subsidiariteit meegenomen zijn in de besluitvorming. Aanvullend heeft de commissie overwogen dat alle genoemde besluiten voorzien zijn van een oordeel omtrent de wilsbekwaamheid van mevrouw [klaagster] en dat de besluiten (voor zover van toepassing) voorafgaand met klaagster zijn besproken. Hoewel zijdens klaagster wordt gesteld dat er geen sprake was van overleg maar van mededelingen, ziet de commissie geen aanleiding om te twijfelen aan de verslaglegging van de zorgverantwoordelijke. Hetgeen niet wegneemt dat overleg met een patiënt die op dat moment geen ziekte-inzicht heeft, een beperkte wederkerigheid kan hebben.

Op grond van de toelichting ter zitting concludeert de commissie dat mevrouw [klaagster] wenst te klagen over het gebrek aan vrijheden om naar buiten te gaan (I) en over de noodmedicatie van 17 juni 2020 waarbij tevens gebruik is gemaakt van een holding (II).

Ad I: De commissie overweegt dat de vrijheid van mevrouw [klaagster] om zich buiten de instelling te begeven is beperkt door het besluit tot verplichte zorg in de vorm van opname in de accommodatie in combinatie met de beperking van haar bewegingsvrijheid. Deze maatregelen maken onderdeel uit van de maatregelen welke de rechtbank noodzakelijk acht ter afwending van het ernstig nadeel dat haar psychische stoornis veroorzaakt. De zorgverantwoordelijke heeft dit gemotiveerd met het aanwezig manisch toestandsbeeld waarbij er o.a. gevaar is voor het oproepen van agressie van derden en haar recentelijke herhaaldelijke aanrakingen met de politie. Ook wordt gesproken over het gevaar dat mannen misbruik van haar kunnen maken. Verder heeft de commissie kennis genomen van het feit dat de wens tot vrijheden regelmatig wordt besproken, dat mevrouw [klaagster] soms met begeleiding naar buiten kan en dat zij bij een van deze wandelingen bewust afgeweken is van de route en naar een coffeeshop is gegaan en wiet heeft gekocht en gebruikt. Tot slot overweegt de commissie bij dit klachtonderdeel dat mevrouw [klaagster], volgens de verklaring van de zorgverantwoordelijke ter zitting, ook momenteel nog vaak 1-op-1 begeleiding nodig heeft. Gezien dit alles, kan de commissie de zorgverantwoordelijke Klachtzaak mevr [klaagster] RKC 20-xxx

goed volgen in haar besluit om (nog) niet over te gaan tot het toekennen van bewegingsvrijheid in de mate waarin klaagster graag wil.

Ad II: De commissie overweegt hierbij dat uit de verklaringen van verweerders en de rapportages van de betrokken zorgverleners d.d. 17 juni blijkt dat er sprake was van gedrag van klaagster dat ernstig gevaar/nadeel met zich meebracht voor de mensen in haar nabijheid. Op 17 juni is tweemaal besloten tot noodmedicatie waarvan de eerste keer orale medicatie betrof nadat klaagster in een holding was genomen. Vastgelegd is: *“Mw meerdere malen gevraagd om mee te komen en antwoord steeds als ik mijn sigaret op heb wat echter maar blijft duren. Mw dreigt koffie te gooien naar mijn collega, gooit uiteindelijk ook richting collega. Op dat moment mw vastgepakt om naar de KIB te begeleiden, voor loopt al schreeuwend mee naar de KIB. Mw op haar bed laten zitten. Collega biedt mw zn medicatie aan op dat moment trekt mw haar arm omhoog als een slaan beweging. Op dat moment met mw in holding terecht gekomen en alarm gedrukt. ([naam], Verpleegkundige) “Er bij gevraagd vanwege een noodsituatie rond 15:00 uur: erg onrustig, niet te sturen. Beloop voor holding zie rapportage collega. Bij aankomst ligt patiënt in de holding, uit onvrede over de situatie. Gezien de blijvende onrust medicatie aangeboden, onderhandeld over dat het niet nodig is, de soort medicatie en de vorm waarin het gegeven is. Gezien de blijvende onrust besloten om orale medicatie in de vorm van promethazine en haldol in te laten nemen. Spuugt dit daarna weer uit middels braken. Overleg met [naam psychiater]: Gezien er nu geen noodsituatie meer is voor nu geen reden opnieuw wat te geven, wel volgende keer im aanbieden gezien oraal niet werkt.”([naam], ANIOS).*

Omdat mevrouw [klaagster] na het uitspugen van de medicatie enigszins leek te kalmeren, heeft mevrouw [naam psychiater] besloten om op dat moment af te zien van verdere medicatiedwang, aldus de rapportage. Echter spoedig daarna werd behandelaar mevrouw [naam], door de verpleegkundige opgeroepen voor beleid omdat mevrouw [klaagster] opnieuw een noodsituatie veroorzaakte.

De commissie heeft gelezen: *“Opnieuw erbij gevraagd op de kib. Blijft onrustig en dreigen, sinds verpleegkundige van de avonddienst gestart is bezig met haar te bedreigen dat ze haar wel aan zou kunnen, haar iets aan zou doen en haar zal vermoorden. Daarnaast aan het dreigen om sigarettenpeuken op arm van verpleging uit te gaan drukken. Schopt tegen de deur van haar kamer aan. ([naam] AINOS).*

“Zegt og door midden te gaan breken, af te kunnen gaan maken, aan te kunnen en dat og maar niet te dichtbij moest komen want dan zou og een knal kunnen verwachten. Mw aangesproken op haar gedrag en naar kamer verwezen. Mw blijft commanderen en kan geen nee horen, trapt dan tegen de deur. Aangegeven dat og hier niet mee akkoord gaat, mw dreigt wederom om og iets aan te gaan doen en door midden te gaan breken, oeps sorry weer een klein meisje minder aldus mw. Collega gebeld en komt met een brandende peuk de afdeling op, mw naar buiten verwezen met haar peuk. Zwaait met de peuk in het rond, wilt niet aangeraakt worden en blijft stil staan met armen in de lucht. Komt met haar bewegingen rakelings langs het gezicht van og, zegt dat zij een peuk zal branden op de huid van og als of haar aanraakt. Mw blijft tijdrekken en mw vastgepakt. Sigaret buiten weggegooid, alarm gedrukt en naar kamer begeleid. [naam] gebeld, na overleg met [naam psychiater] noodgespoten 5 haldol en 50 promethazine.”([naam], Verpleegkundige).

De commissie acht de holding en vervolgens toediening van medicatie oraal resp. in depotvorm noodzakelijk, proportioneel en subsidiair gezien het feit dat er acuut fysiek gevaar was voor de medewerkers en gezien het feit dat eerder getracht was om met Klachtzaak mevr [klaagster] RKC 20-xxx

gesprek, aanspreken op gedrag, kamerverwijzing en met het aanbieden van vrijwillige orale zo nodig medicatie de situatie het hoofd te bieden doch dit niet tot een bestendige veilige situatie had geleid. De combinatie Haldol en Promethazine is algemeen aanvaard als een effectief middel ter bestrijding van acuut gevaar zettende situatie. De zorgverantwoordelijke heeft de wens van mevrouw [klaagster] om geen Haldol te nemen afgewogen tegen de noodzaak en om reden van effectiviteit begrijpelijkerwijs gepasseerd.

Zijdens klaagster is verder de vraag gesteld of er na dat de crisismaatregel was opgevolgd door de voortgezette crisismaatregel, niet opnieuw een 8:9 Wvvgz besluit aangaande de medicatie met Dekapine genomen had moeten worden; dit omdat er wel onenigheid is geweest over de hoogte van de dosering. De commissie is van oordeel dat nu de discussie over de dosering niet geleid heeft tot verplichte inname van Dekapine, er geen noodzaak aanwezig was om een artikel 8:9 besluit te nemen.

Gezien al het bovenstaande concludeert de commissie dat de klacht van mevrouw [klaagster] ongegrond moet worden verklaard.

Schadevergoeding:

Nu de klacht van mevrouw [klaagster] ongegrond wordt verklaard, ziet de commissie geen reden om over te gaan tot schadevergoeding.

De beslissing:

De klacht van mevrouw [klaagster] is ongegrond.

Het verzoek van mevrouw [klaagster] om haar een schadevergoeding toe kennen wordt afgewezen.

Datum uitspraak: Tilburg, 29 juni 2020

Datum verzending: Tilburg, xxx 2020